

154/260

Куда

г. Київ - 54

вул. Гоголя - 52
кв. 38

Кому

Маньку Володимиру
Антоновичу

Индекс предприятия связи и адрес отправителя

245317

252054

Сумська обл.
Сумський р-н
с. Кекиче
Буденний'ї с.

Пишите индекс предприятия связи места назначения

Образец написания цифр индекса:

Внимание!

Арт. 3203 р. 1988

Цена двух немаркированных конвертов 1 коп.

08. 10. 87. Зак. 136950. ПНФ Гознака.

74

9

Я багато років витисю і читаю газету „Сільські вісті“, в ній за 9 грудня 1988р. було опублікована стаття „33-й: голод“ доктора іст. наук проф. Кульгиського,

Трохимович яку, я згадав своє дитинство і особливо голод 33го, рішив описати те, що мені особливо деталізувалося того часу. Мені було тоді 7 років і я дуже запам'ятав які були тоді люди, одні ходили як сухі жердини, а другі так розпухали що шкіра натягалася як сніла ось-ось полопавтись,

Багато тоді померло людей і в нашому селі, вмирали цілі сім'ї, в селі була така команда людей, що хоронила (закопувала в ями) померлих, на кладовище мало возили, а копали ями просто на садибах де були померлі

і там їх і хоронили, вкидали
в яму тих що не могли ходити,
були і такі, що ще і дихали
їх всерівно кидали для щого,
щитали і записували тому
що, чим більше команда
похоронить, більше одержить
зернаків буряну-пояхлобачи
за свої труди, в 1933 році
~~вимерло~~ пошти ні в селі
тоді в нашому селі було 324
двори (зараз у нас 184)
(Ну правда багато виїхало з
селі уше нізичіше обліво
коли наше село "визнали"
неперспективним і ліквіду-
вали в нашому селі колгосп
і залишилась лише бригада.)

Ми дітками ходили на старе
буртовище картоплі, там вигрі-
бали в землі торішні остатки
картоплі перетинувши яку
принесли додому мати

(2)

добавляла в ці рештки вишневого
листя, тертих на ружийї мед-
ничї бурякових сіменї і пекла
в печі маторшеники, вони були
такі "смакні" я навіть як нікого
в хаті не було підставляв до
печі ослицею замази у ніг
і крав щоб ніхто не бачив,
за це мене гасло була моя
старша сестра їй було 12 років.

Рядом з тим полем де ми
собирали картоплю в кінець
яру, що тягнеться там від
села, був скотомогильник і
туди гасло возили загублїх
коней, яких таме нігми було
годувати у колосї. Тїсь там
ми майже щодня дивились
страшні картини коли скида-
ли у яму загублу коняку
на неї кидалося десятки людей
з ножами, сокирами, серпами
лопатами, рубали, сіки,

різали шматки м'яса, тличили
кошичій до себе, засто бари-
вачого, оди у другого, люди
робились як звірі, засто після
того побітища, ще добро
лежали, осладілі люди
не мали сили піднятись, ми
малюки після всього цього як
всі розійшлись вишукували
покидки, що траси нагадували
м'ясо, ще була велика бороть-
ба за штія.

Ще душе запам'ятався мені
такий слугай. За нашим огоро-
дом, біля кладовища стояло дві
хати (зараз їх немає) там шмат
люди і от одна тітка, різала
людей які випадково захопили
до неї в хату, вбивала їх со-
кирою, головик таме помагав.
Потім з убитого обрізували
м'ясо, робили котлети і
ця тітка носила їх на

3

Базар у с. Різки за 7 км і там
продавала, потім за ці гроші ку-
пувала собі хорошіх продуктів.

Ці викри, коли бачили як один
дід, з другої вулиці, зайшов
до них і довго не з'являвся
додому, його стали шукати
і знайшли його одяг у хаті,
а кістки (їх там було багато)
у заброшеному земляному пог-
рібі куди вони їх викидали
обрізавши м'ясо. Мітку орнету-
вали і судили, вона так і
не повернулася, дядько коли
це все викрилось уяв і так
і не прийшов у свідомість, помер,
дівчинку, пошти мою робітницю,
забрали в патронат, вона вирос-
ла і кудя-то виїхала, хата
стала пустою і її розібрали на дрова.

Ось декілька слогів
з мого далекого, гіркого
дитинства, які

особливо закарбувалася у
моїй пам'яті з того
страшного часу голодування
1933 року.

З привітом, ветеран
війни і праці, житель
с. Кекине Сумського р-ну
Сумської області.
Буденний Іван Степанович.

11/хл. 88 року.

Буденний